

Anno 1976

**Svešā zemē stādu rozes – Zilā, zaļā, laid mani vaļā, sarkan-baltā, tur
mani ciet! – Nedaudz vārdos – Es caur savu objektīvu ņemu dabu –
beigtu, dzīvu...**

Princese Gundega un karalis Brusubārda, PLDK 25 gadu jubilejas izrāde 1976. g.

No kr. – Anna Lanska, Inta Ertne, Jūlijs Bernšteins un Anita Vaļikova.

Attēls no Jāņa Purvinska personīgā arhīva.

SVEŠĀ ZEMĒ STĀDU ROZES

Sidnejas latviešu teātrim no dibināšanas pagājuši 25 gadi. SLT jubilejas pasākumu ievada literārās sekcijas sarīkojums *SLT 25 gadu atmiņu skicēs*. Vispirms Sp. Klauverts pastāsta par SLT vēsturi. SLT ierosmē un izvedumā radušās 1. KD, 1. RD, 1. TF, nodibinājusies *Austrālijas teātru apvienība*. I. Sveilis ir LAAJ teātra nozares vadītājs un PBLA Kultūras fonda loceklis.

SLT ansamblis pirmais devies aizjūras turnejā, teātra festivālos no 1965. gada SLT septiņas reizes ieguvis labākā ansambļa balvu un 18 lomu tēlotāji saņēmuši Pajjas. Apmeklētāji – 22,500. Teātrī darbojušās 387 personas.

Statistika rāda, ka visvairāk spēlētais autors ir bijis M. Zīverts (14 lugas), R. Blaumanis (12). A. Eglītis un U. Siliņš (6), A. Brigadere (5) un Rainis (4).

Es negribu lielīties, bet ceru, ka esat ievērojuši, ka es esmu priekšā Brigaderei un Rainim.

Lielākais režiju skaits pieder K. Gulbergam (58), tad I. Sveilim. L. Gailītei un K. Ābeltiņam (11), man un L. Veikīnai (9). Es sevi par režisoru nekad neesmu uzskatījis, bet darījis to vairāk vajadzības spiests.

Lielākais lomu skaits ir L. Zemgalei (68), K. Gulbergam (66), J. Ķauķim (59), man (58), I. Nīcim (51), L. Veikīnai un I. Apelim (48).

Sagatavotas 164 lugu izrādes, no tām 27 bijuši tulkojumi. 8 lugas tulkojis E. Dēliņš, L. Veikīna – 7, U. Kaupmanis – 6, es – 2, pa vienai E. Ķikure, A. Dūte, Sp. Klauverts un I. Sveilis. Tālāk seko mans stāstījums par komiskiem notikumiem teātra dzīvē mājās un ceļojumu laikā.

Savas atmiņas stāsta arī L. Gailīte un nolasa pārskatu par aktieriem:

Nepretendējam uz mākslas psiholoģijas gudreļu zinātniskās statistikas metodēm. Tā kultūrvēsturnieka darīšana. Nepretendējam arī uz dziļdomīgām, izsmelošām vai svinīgām atbildēm, kas domātas kā prātojumi vai kritiski spriedumi. Kā jau teicu – tie ir publikas refleksi. Raksturīgākie apzīmējumi šeit taisni tādi, kā nākuši no iztaujāto mutes, tāpēc dažkārt ļoti pretrunīgi.

Jāatvainojas, ka tā paša laika trūkumā šeit pieminēti tikai patlaban aktīvākie mākslinieki, kā arī tie no vecākajiem, kas palikuši uzticīgi no paša sākuma, pievienojot vēl pāris pēdējā laikā spilgtāk lomās izejušos jaunajos. Šeit sacītais domāts, kā sekojošs teātra filmas ievadījums, iesaistot šinī vakarā arī kaut cik publikas domas.

Paredzēti tikai trīs jautājumi:

- 1) Ko varat teikt par to un to aktieri kā SLT personību?
 - 2) Kādas lomas vairākumā visspilgtāk ataust jātājuma brīdī?
 - 3) Kādas režijas?
- Tā tad alfabeta kārtībā, ko varat teikt par:

Ābelīņš Kārlis

- 1) Vīrišķīgs mīlētais, kokains, tikai 4 balss toņi lietā, īsts premjers, iespaidīga balss, neiet pie sirds, artistiska prezence.
- 2) Pozzo Godo gaidot, Šekhubers Mērnīku Laikos, aplams čekists Fiasko, patiesi iespaidīgs Pēteris Avots U. Siliņa Pilsoņa Avota lieta.
- 3) Olās mūsu nākotne, Belinda.

Apele Anīta

- 1) Lielas potences, sasaistība, labi spēlē, īpatna, dabīga.
- 2) Mēmā meitene Belindā, Sidlija kundze Fefera viencēlienos, patīk Kaleidoskopos, bērnu lugās, Pindacīša.
- 3) Maija un Paija, 0x0=0

Apelis Ivars

- 1) Simpatisks, mainīgs, neatvietojams, komisks, patiess.
- 2) Ķencis, Vilks Sarkangalvītē, Nulle, hipiju režisors Taurenītis lido, bērnu lugās.

Ansule Mirdza

- 1) Dziļi iespaids, silts pārdzīvojums, nemainīga, īsta aktrise, paštēls, klasiska varone.
- 2) Inga Tīrelpurvā, visās lomās patīk, sevišķi Lelde Spēlēju dancoju, kundze Brasla Vindzoras jautrajās sievās, Ķemeru Anniņa. Ļoti patīk kā dzeju teicēja.

Teātrim savu mīlestību ar darbiem jau līdz ziedošanās pakāpei visus šos gadus rādījis Jānis Svilāns. Neskaitāmu daudzumu lugu apērbis dekorācijām ar savu darbu. Mīlējis daudzas mākslas – palicis pie dzejas.

(Par citiem dati nav saglabājušies. – U. S.)

Apprasoties par pašu teātri – nepatīk modernās, absurdās lugas. Nepatīk kailās skatuves, kur nevar saskatīt sakaru ar lugas saturu. Patīk latviskās lugas. Arī jauno autoru. Visvairāk lielie inscinējumi, arī klasiskās, komēdijas.

Par katastrofisku notikumu vairāk atceras stilizētos Indrānus. Kā par brīnumu pat nobriedušam skatītājam patikusi Godo gaidot divspēle, un tas šķitis pozitīvs teātrāls notikums.

Kā teātrālu notikumu lomās atceras Lijas Veikinas Sieviete Rīta svārkā. Notikums savā laikā bijis Anuila Cīruļa režija ar Sarmīti Garo Žannas lomā.

Pēdējā laikā A. Apeles režija Maijā un Paijā, kur arī parādījusies Inta Krastiņa ar īstu, mākslinieciskas dievības stāju. Ulda Siliņa Avota lieta.

Apvienojumā gribas atcerēties Anšlava Eglīša teicamo, kad tas sāka pats savas lugas Amerikā režisēt. "Esam saslimuši ar teātra drudzi. Domas par teātri man grūti saistīt ar pelēcīgu vidi, ikdienas drānām un istabām. Pirms priekšskara pacelšanās ar satraukumu es gaidu atklājamies spožu, svētdienīgu krāsainību un jūtos vīlies, ja mani pacienā tikai ar "patieso" (pēdiņās) nepacildināto naturālismu. Teātrim nepieciešams krietns piemahums stilizācijas un rēgainības." Tā gan, bet arī ideoloģiskas mērķtiecības. Paldies par uzmanību.

Starpbrīdī tiek dzerts šampanietis. Sarīkojuma 2. daļa sākas ar mana tēva skandētajiem E. Virzas *Dzejas mākslas* fragmentiem. Seko U. Āboltiņa filmu uzņēmumi (1951–1975).

SLT savā jubilejā uzved A. Brigaderes *Karaliene Jāna*, K. Gulberga režijā. Dekorators – A. Budļevskis, A. Apeles tērpi.

Titullomā viena no mūsu primadonnām, bijusī brisbaniete M. Ansule. Es uzvedumā nepiedalos, bet jāmin, ka uzvedumā viesojas J. Zemītis.

Recenzente Ņ. Luce sevišķi uzteic Sveira lomas tēlotāju J. Graudu:

Karaliene Jāna atbilda jubilejas izrādei, tā ne tikai apliecināja ansambļa varēšanu, bet arī jauna, spējīga dekoratora (A. Budļevska) piesaistīšanu, ar 30% zem divdesmit gadu vecu tēlotāju iesaistīšanu, atļauj cerēt, ka Sidnejas latviešu teātra nākotne ir drošās rokās. (Luce Ņ. A. Brigaderes lugas Karaliene Jāna izrāde. LA, 1976. g. maijs)

Pēc pirmizrādes godina darbiniekus, kam paliek apaļš gadu skaits teātrī: K. Ābeltiņu, M. Ansuli, B. Apini-Klarku, R. Bernhardu, L. Gailīti, J. Graudu, T. Kalniņu, I. Līci, E. Suķi un T. Vītoli.

Aprīlī pie mums viesojas dziedātāja Larisa Mondrusa un Egils Švarcs no Vācijas. Larisa pie mums ir pazīstama ar savām dziesmām *Svešā zemē stādu rozes*, *Vaidaviņa* un *Jede nette Lette*.

E. Švarcs ir Raimonda Paula konservatorijas studiju biedrs un, pateicoties Larisai, R. Pauls ir pazīstams un ārkārtīgi populārs ar savām dziesmām visā Padomju Savienībā. Švarcs ir žīdu izcelsmes un viņam bija izdevies ar sievu emigrēt vispirms uz Izraēlu un pēc tam uz Vāciju.

Turnejā Egils brauc sievai līdzī kā menedžers, ir ļoti prasīgs, ne sevišķi taktisks un ātri sakaitina mūsu biedrības vīrus, to skaitā arī manu tēvu, kam menedžers skrējis ar jautājumiem pakaļ pat vīriešu tualetē. Viens no valdes vīriem viņu aizmuguriskās sarunās citādi nesauc, kā par *Švorcu*.

Larisai pavadītāja nav. Viņa dzied uz ierakstītas mūzikas fona. Skaņu meistars ir *jaunais* Liepiņš. Pēc mēģinājuma abi mākslinieki neskopojas ar uzslavām – īsts profesionālis; tik precīzs, uzmanīgs.

Larisa Mondrusa. Ed. Keiša šaržs.
No Ulda Siliņa personīgā arhīva.

Koncertā pirmās dziesmas sākums saiet pilnīgā grīstē, jāsāk atkal no jauna. Man bija Liepiņa vairāk žēl nekā Larisas. Otrā koncerta daļā – tautasdziesmas, bet tās nav Larisas *forte*.

Maizes darbā Švarcs strādā pie *Radio Liberty* Minhenē, kas nodarbojas ar propagandas raidījumiem uz Padomju Savienību. Viņš ieraksta lentē manis ierunātās *Voblas* (Padomju profesora Jevgeņija Vāgūža referāts par voblu audzēšanu Dviņas lejas galā). No tā laika sākās mana sadarbība ar Brīvības raidītāja redakciju, kas gan sevišķi ilgi neturpinājās. Maksāja arī honorāru. Es uz Vāciju nosūtīju lentē ierakstītas Kārļa Ābeles balādes un vēl šo to par mūsu pazišanos ar autoru. No redakcijas pienāk vēstule: vai es esot ar honorāru apmierināts? Nu, ja jau prasa, tad pateicu ar, ka man liekas nepareizi, ja par dzejas lasījumu maksā mazāk nekā par pāris teikumiem oriģinālteksta. Manai vēstulei neviens neuzskatīja par vajadzīgu atbildēt. Ar to arī mūsu sadarbība beidzās.

Arī Sidnejā darbojas etniskais raidītājs 2EA. Latviešu pusstunda ir katru ceturtdienu no plkst. 13.00 līdz 14.00, ar atkārtojumu piektdien, plkst. 9.00. Raidījumu koordinētājs ir *jaunā* Liepiņa tēvs E. Liepiņš. Kā jau minēju, arī es tieku *iesūkts* radio reportiera-intervētāja darbā.

ZILĀ, ZAĻĀ, LAID MANI VAĻĀ, SARKAN-BALTĀ, TUR MANI CIET!

Saldumi un ziedi Monikai (Bon Bons and Roses for Dolly) – tāds nosaukums ir D. Hjuvita lugai, L. Veikinas tulkojumā, ko uzved SLT jaunatnes teātris 15. Jaunatnes dienās Adelaidē. Režisors ir jaunais Egils Ķipste, dekorators: E. Štubis.

Par izrādi Lauma Ruņģe raksta:

Interesanta izrāde, kas parādīja, ka latviešu teātrim top jauns spējīgs režisors, gados jauni apdāvināti aktieri. Jājautā latviešu jaunajiem rakstniekiem: kad radīsies lugas, kas interesēs jauno latviešu teātri? (Ruņģe L. Jaunatnes teātris – sapņi vai nākotne? AL, 1976. g. maijs)

Ansamblī piedalās: I. Krastiņa, L. Treimane, M. Silķēns, P. Lagzdīņš, V. Ēvele, J. Čēcins, V. Kristovska, M. Bruzgulis, M. Rudzāte, R. Švāne, S. Ziemele, F. Kļaviņš un A. Zīds.

16. TF no 11.–13. jūnijam SLT piedalās ar A. Lindgrēnas komēdiju *Karlsons, kas dzīvo uz jumta*. Režisore – A. Apele, dekoratores: M. Apele, I. Rēbauma.

A. Zariņš *Treji Vārti*, 1990. g., Nr. 137, aplūkojot uzvedumu, raksta, ka visu lugu uz saviem pleciem iznesis Brālītis – R. Ošiņa. Arī Ņ. Luce atzīst, ka Brālītis bijis viens no vislabākajiem skatuves tēliem festivālā.

Recenzente L. Ruņģe savā spriedumā par uzvedumu, režisori un aktieriem ir ļoti kritiska un saka, ka tam nav vietas Teātru festivālā. (Ruņģe L. Trīs ļoti dažādas lugas. AL, 1976. g. jūlijs)

16. TF, pēc I. Sveiļa uzrunas, atklāj SLT ilggadējais gaismas nesējs, LAAJ vice-priekšsēdis G. Bērziņš. Viņa runai seko SLT izrāde, ko noskatās ap simts skatītāju, jo šī jau ir trešā izrāde Sidnejā. Piedalās un Paijas daļa ALT un ALTA.

Sestdien adelaidieši spēlē T. Ratigana lugu *Lūcija*, režisors M. Bumbieris, svētdien – ALT ar R. Blaumaņa *Indrāni*, režisors P. Elsiņš.

Indrāniem seko Paiju pasniegšana, ko vada I. Sveilis, bet balvas pasniedz DV Brisbanes nodaļas dramatiskās kopas režisore M. Rube un SLT aktieris E. Ķipste. Žūrijas komisijā darbojas A. Medne, G. Brēmanis, U. Kaupmanis un I. Ronis.

Induļa Nīča balvu pasniedza M. Bormanai (ALT) nelaiķa dzīves biedre Z. Nīce par Zelmaņas lomu *Indrānos*.

Piešķirtās Paijas:

Galvenās sieviešu lomās: I. Bērziņai (ALTA) un Z. Liepai (ALT).

Galvenā vīriešu lomā: G. Klausam (ALT).

Palīg lomās sievietēm: V. Ponei un I. Klausai (ALT)

Palīg lomās vīriešiem: I. Bumbierim (ALTA) un P. Elsiņam (ALT).

Paijas par režiju saņēma M. Bumbieris (ALTA) un P. Elsiņš (ALT).

KF naudas balvu – \$100 labākajam ansamblim izpelnās Adelaides latviešu

teātris. Nabaga sidnejieši paliek bešā.

Pēc katras izrādes teātra ļaudis pakavējas kopējās vakariņās, kurās par samaksu varēja piedalīties arī teātra draugi. Tā kā šogad iztrūka festivāla balle, tad tā bija vienīgā iespēja pakavēties kopā ar ciemiņiem.

Svētdienas vakarā notika tradicionālā *Ceļojošā cigāra* maiņa, ko A. Biezaitis nodeva I. Bumbieram.

Jāmin arī negadījums – ALT režisore L. Kalniņa, pakrītot lauza kāju, un viņu bija jāievieto slimnīcā.

Austrālijas latviešu teātru apvienības sanāksme šoreiz ilga tikai nepilnu stundu. Nolēma apvienībā uzņemt Pertas latviešu dramatisko kopu un pieņēma izstrādātos apvienības status, nolēma iekārtot izrāžu krāsaino diapozitīvu krātuvi; festivāla ieņēmumus sadalīt tā, ka katrs teātris saņem to, ko ienesuši tā izrādes apmeklētāji. Sakarā ar 27. KD Melburnā 1977. g., melburnieši TF nerīkos.

Kaleidoskopam 1976 materiālus bija tulkojusi un dramatizējusi L. Veikina, pašai vadot arī režiju. Dekorators – V. Aleidzāns, tērpi – A. Apeles un T. Dzītares.

Ņ. Luce *Londonas avīzē* raksta, ka *visumā Kaleidoskops 1976 SLT mākslas līmeni nav sasniedzis, varbūt vainojama trīs atsevišķo cēlienu sadrumstalotība.*

Tiek uzteikts K. Gulbergs, E. Ķipste un abi Apeļi. Par mani rakstīts: *Mīmā, kustībās un valodā lielisku raksturlomu bija izveidojis U. Siliņš.*

(Luce Ņ. Sidnejiešu sadzīves kaleidoskops. Londonas Avīze, 1976. g. oktobris)

Lielu kontroversiju ienes G. Priedes luga *Zilā*, I. Sveiļa režijā. Dekorators – A. Budļevskis.

Lai katrs varētu izteikt savus uzskatus, Literārā sekcija rīko diskusiju vakaru. Debates nevienu nepārlicina mainīt savus uzskatus un polarizē sabiedrību vēl vairāk. Uzviļņo atkal sensenā uzskatu cīņa, kurā daļa tautiešu katru okupētajā Latvijā radušos mākslas darbu, piem., filmu rādīšanu trimdā, uzskata par sadarbību ar Kultūras sakaru komiteju un līdz ar to mūsu cīņas par brīvu, neatkarīgu Latviju nodevību.

Režisors I. Sveilis sarūgtināts dzēlīgi piebilda, ka daudziem no mums liekoties, ka līdz ar Latvijas atstāšanu 1944. g. dzīve tur apstājusies, jo bez mūsu gudrajām galvām kultūras dzīve neesot iespējama. (Zariņš A. Treji Vārti, 1990. g., Nr. 137)

Arī vēlākā latviešu dzejnieku un rakstnieku sirdīgā aizstāve Elga Rodze-Ķīsele AL Lasītāja vēstulē jautā: *vai esam tā pārklājušies svešuma sārņiem, ka vairs nespējam atšķirt īstu mākslas darbu no komunistu propagandas sēnalām?* (Rodze-Ķīsele E. Sarkana, ne zila. AL, Nr. 1349)

Kontroversijā E. Ķipstes lieliskais tēlojums paliek otrā vietā.

Uldis Siliņš (Krišs) SLT izrādē *No saldenās pudeles*.
Attēls no Ulda Siliņa personīgā arhīva.

Beidzamā luga šogad ir R. Blaumaņa *No saldenās pudeles*, K. Gulberga režijā, ar kuru piedalāmies arī 26. KD Kanberā. Dekorators – J. Svilāns.

Par mums A. Zariņš raksta: *Aktieri veidoja dzīvus cilvēkus, kas patiesi cieš, mīl un veidojas. Veikums liecināja, ka Blaumaņa komēdijas joprojām spēlējamās, un Gulbergs bija atradis skatuves darba pareizo āderi.*

Par mani: *U. Siliņa Krišs izrādījās blāurs pašlabuma meklētājs. Tāpat kā U. Siliņa feļetoni ir labsirdīguma iekrāsoti, arī viņa Krišs nebija ļauns, kaut paņēmis no Taukšķa 400 rubļus. Viņš ir tikai balamute un slinķis, par ko publika izrādes beigās nedusmojas, bet smejas.* (Zariņš A. Treji vārti, 1990. g., Nr. 137)

Pirmo reizi mūžā man vietējā recenzente pārmeta pārspēlēšanos. Patiesībā pārmetums bija nepelnīts, lai gan kritiķei tas tā varēja likties. Man bija kājās ādas zābaki. Kamēr es soļoju pa skatuvi normāli, nekādas problēmas nebija, bet kad bija jāskrien, kā, piemēram, bēgot prom ar Taukšķa naudu, zābaki sāka tā slīdēt, ka tikko varēju noturēties kājās. Es izmisis mēģināju vairīties no saviem lencējiem un nokrist uz deguna.

*Homo,
Femina,
Amoris,
Nuptalis
Vai arī
Bambino naturalis.*

(Raibais saiets, *Tā mīlība kad paņem sirdi*)

Otrais sarīkojums, kurā piedalījies kā cermonijmeistars un autors-režisors-aktieris, kopā ar Zemīšu Juri, bija *Raibais saiets*. Par to M. Biezaite savā grāmatā *Latviešu Kultūras dienas Austrālijā 1971–1990* raksta:

Tā mīlība kad paņem sirdi, tad nenāk miegs vairs vakaros, bija šī vakara tēma. Vakara programmas izpildītājos bija četri Austrālijas pilsētu spēka zari.(...) Pieredzē bagātie aktieri Uldis Siliņš un Juris Zemītis bija galvenie šī vakara balsti – viņi pie-teica programmu, dziedāja, deklamēja un piedalījās humora pilnajos skečos. Talkā viņiem nāca vareni spēki – L. Veikina, R. Ošiņa u.c.

Bija arī daža ne tik ļoti baudāma vieta, bet labi izskanēja A. Ābeles komponētā un dziedātā Vēl viena lakstīgala, U. Siliņa solo dziedājums Lietus līst un saule silda un arī skanīgās Laikmeta dziesmas.

Sprigulīša dejotāji basām kājām un salmu cepurēm galvā

(...) nodejoja pāris spraigas dejas. Bija daudz humora, jautrības un smieklu, un daži apmeklētāji pat sprieda, ka tieši šis esot bijis jaukākais KD sarīkojums.

Līdzīgu atsauksmi dod arī A. Zariņš:

Ko tikai visu neredzējām! Saieta sekmes garantēja divi pamatbalsti – J. Zemītis

*Raibā vakara cermonijmeistari J. Zemītis (pa kreisi) un U. Siliņš darbā.
Attēls no Ulda Siliņa personīgā arhīva.*

un U. Siliņš. Viņi pieteica programmu, deklamēja, dziedāja un spēlēja skečos. Katrs viņu teiktais vārds, žests un pat zīmīga pauzīte atbalsojās skatītāju masā, kas ļāvās smieklu viļņiem. Humoristiskos īsskatos viņi abi sauca talkā R. Ošiņu, L. Veikinu, V. Aleidzānu, L. Karabānovu un K. Paegli.

Raibā saieta pamatkvalitāte bija līdzīga Austrālijā redzēto Čikāgas Piecīšu uzvedumam: dziesmas, asprātīgas aktualitātes, sekss un vulgaritāte. (Zariņš A., Mazs bij tēva pagastiņš, bet vareni turējās. AL, 1977.g. janvāris)

Man jau no paša sākuma izdevās izsaukt lielus smieklus ar manu, Zemīša un *Laikmeta* vadītāja I. Līča uznācienu. Vispirms *Sprigulīša* meitenes uznesa uz skatuves 3 lielus aplus, apklātus ar papīru – katru apli tur divas meitenes. Caur centra apli pirmais izskrien Juris. Aplausi. Iepazīstina publiku ar Imantu, kas izskrien pa vienu no malējiem apliem. Aplausi! Abi sasveicinās. Zemītis piesaka mani, bet mans aplis ir apsists ar finieru. Publika redz, ka es divas reizes mēģinu nesekmīgi tikt aplim cauri, bet īsti nesaprot, kas notiek. Meitenes, kā piesacīts, rāda iztrūkušas sejas un mākslīgus smaidus. Pēc Jura un Imanta smīnīgajiem ģīmjiem, skatītāji saprot, ka es esmu sazvērestības upuris.

Trešo reiz es drāžos aplī ar tādu sparū, ka izsītu to metenēm no rokām, un tas nokrīt zemē. Publika rēc. Meitenes turpina stāvēt ar iestingušu smaidu sejās. Zemītis ar Līci smeļ. Vienīgā pārskaitusies persona, pēc sejas spriežot, esmu es. Sākums labs.

No skečiem atmiņā palikuši *Senie kūri*. Mēs ar Zemīti spēlējām 13. gs. kuršu karavīrus – Lamekinu un Pudiķi. Otrā rītā tēvs, mani satiekot, saka: *Apsveicu ar panākumiem!*

Jā, ar šo sarīkojumu mēs ar Juri iekarojām sev KD paliekošu (palicēju?) nišu.

No *Raibā saieta* prom uz Noslēguma balli. Tā notika iepirkšanas centra telpās. Viesi bija izvietoti divos stāvos. Pa slīdošajām kāpnēm no augšējā stāva varēja nobraukt uz deju laukumu apakšējā stāvā.

26. KD deva vienu no vislielākajiem atlikumiem KD vēsturē – \$ 14,182, pie tam Kanbera ir viena no vismazākajām latviešu kolonijām Austrālijā, tikai ap 100 latviešu ģimeņu. Sarīkojumi bija labi apmeklēti. Rīcības komitejas priekšsēdis bija Ž. Mediķis.

Izcils sarīkojums bija tautasdeju uzvedums *Laimas zīmē* – bērna gadi, ko bija sakārtojusi un iestudējusi Sk. Darius. Piedalījās aptuveni 289 dejotāju no 15 tautasdeju kopām. Ja nu ir runa par maziem novadiņiem un diženu turēšanos, tad Kanberai jādod pirmā vieta.

26. KD kopkora koncerts. V. Motmillera uzņēmums.
Attēls no Ulda Siliņa personīgā arhīva.

Pielikumi Historia.lv:

Attēlu galerijas:

[26. Austrālijas latviešu Kultūras dienas Kanberā 1976. g.](#)
[Austrālijas latviešu 26. Kultūras dienu programma](#)

NEDAUDZ VĀRDOS

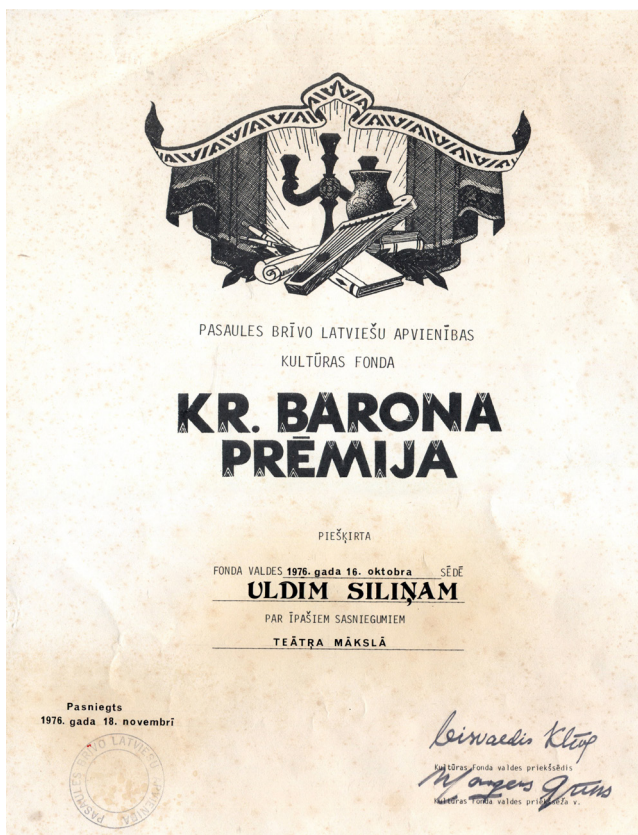
* *Saules Josta* dodas pasaules turnejā. No SLT ansambļa piedalās I. Līcis, I. Sauka, P. Pincers, K. Paegle, J. Dūšelis un A. Kariks.

* Literātam H. Kaupmanim piepildās septiņdesmit, bet rakstniekam O. Lācim septiņdesmit pieci mūža gadi.

* Man piešķirta Kr. Barona prēmija teātra mākslā, ko pasniedz 18. novembra svētku aktā.

* Stokholmas latviešu teātris *Jautrajā Teātra vakarā* uzvedis manus skečus.

* E. Ķipste ir kļuvis par režisoru Austrālijas teātros. Vēl kā profesionāls aktieris Sidnejā strādā bij. adelaidietis Ivars Kants.

Uldim Siliņam 1976. g. 18. novembrī piešķirtās Kr. Barona prēmijas goda raksts.
No Ulda Siliņa personīgā arhīva.

* Vēl jāpiemin, ka 1976. gadā, 83 gadu vecumā no mums Pertā šķīrās sievasmāte Helene (Lienīte) Vilhelmīna Viļuma. Viņa no visām Vītola māsām bija tā izglītotākā – advokāte, ja arī ne bagātākā un ievērojamākā.

Otra māsa Annija Vītola apprecēja prof. Jāzepu Vītolu. (Jā, Vītols apprecēja Vītolu). Apprecēja slavu, ne naudu.

Lienīte katru dienu, ziema vai vasara, gāja vismaz apmērcēties Indijas okeānā, brauca ar divriteni un vienmēr staigāja ar puķu pušķīti pie krūts.

ES CAUR SAVU OBJEKTĪVU, ŅEMU DABU – BEIGTU DZĪVU...

18. novembra pieņemšanā *Hilton* viesnīcā, Sidnejā 1976. g. 18. novembrī.
Augšā: no kr. – Guntis Bērziņš, Eduards Voitkuns, liberāļu senators no JDV likumdošanas asamblejas
V. Milivojs, Jānis Ritenis, liberāļu senators Pīters Baums. Apakšā: no kr. – Guntis Bērziņš, Eduards
Voitkuns, Strādnieku partijas likumdošanas asamblejas loceklis Džordžs Pasialo.
Attēli no Bērziņu ģimenes arhīva.

LAAJ delegātu ārkārtas kopsanāksme 1976. gada 30.decembrī, 26. KD laikā Kanberā.
 1. r. sēd no kr. – Aleksandrs Gārša, Ivars Ozols, Margarita Biezaite, Eduards Voitkuns, Eduards Dunsdorfs, Jānis Kūkums, Guntis Bērziņš, A. Levics; 2. r. – Aleksandrs Zariņš, Vidvuds Koškins, A. Prods, Alfs Bērtiņš, Arturs Kenne, Jānis Masulāns, Pēteris Upenieks, neatpazīts; 3. r. – Ojārs Bisenieks, Jānis Gulbis, Alfreds Siļķēns, Osvalds Aizstrauts, V. Tauriņš, Evalds Lide, Voldemārs Laiviņš, Gvido Bogdanovičs, neatpazīts. Attēls no Bērziņu ģimenes arhīva.

LAAJ delegātu ārkārtas kopsanāksme 1976. gada 30.decembrī. No kr. Vidvuds Koškins, Edgars Dunsdorfs, neatpazīts, Guntis Bērziņš, Jānis Ritenis, Vilis Eglīte.
 Attēls no Bērziņu ģimenes arhīva.

Latviešu organizāciju pārstāvju sanāksme Sidnejā, 1976.gada 17.novembrī.

Priekšā sēd no kr. – Elga Rodze-ķisele, Vidvuds Koškins, Eduards Voitkuns, Guntis Bērziņš, Voldemārs

Laiviņš, māc. Pēteris Laiviņš. Stāv: Ivars Birzulis, tēlotājas mākslas vadītājs Gunārs Krūmiņš (pietupies), aizmugurē Vanags, viņam priekšā tautas deju nozares vadītājs Juris Ruņģis, Ēriks Zvirbulis, Austra Eichmane, aizmugurē neatpazīts, Lidija Voitiške, Eduards Šmugājs, Paulīne Sakne, aizmugurē

A. Ancāns, viņam priekšā skolu nozares vadītājs Osvalds Aizstrauts, aizmugurē Spodris Klauverts, Kārlis Berķis, aizmugurē teātra nozares vadītājs Imants Sveilis, Ilga Niradija (Nyirady), Jānis Masulāns, viņam priekšā Lidija Budule, aizmugurē E. Arnoldijs, Gunārs Bračs, Gvido Bogdanovičs, A. Erdmanis.

Pertas Latviešu biedrības gadskārtējā *Draudzīgā aicinājuma* dalībnieki 1976. gadā. Vidū J. Purvinskis.

Attēls no Jāņa Purvinska personīgā arhīva.

Lūcijas Bērziņas grāmatas *Līdzinieks* atvēršanas sarīkojums Sidnejā, 1976. gada maijā.
 Augšā: no kr. – sēd Lauma un Andris Ruņģi, Lūcija Bērziņa, stāv Guntis Bērziņš, sēd Inda Rolava,
 Ausma Medne, neatpazīts, Nina Luce. Apakšā: No kr. – neatpazīts, Mintauts Eglītis, Laima Bērziņa,
 Arvīds Bērziņš, Lija Gailīte, Vita Kristovska, Hugo Kaupmanis, Lūcija Bērziņa, neatpazīts.
 Attēli no Bērziņu ģimenes arhīva.

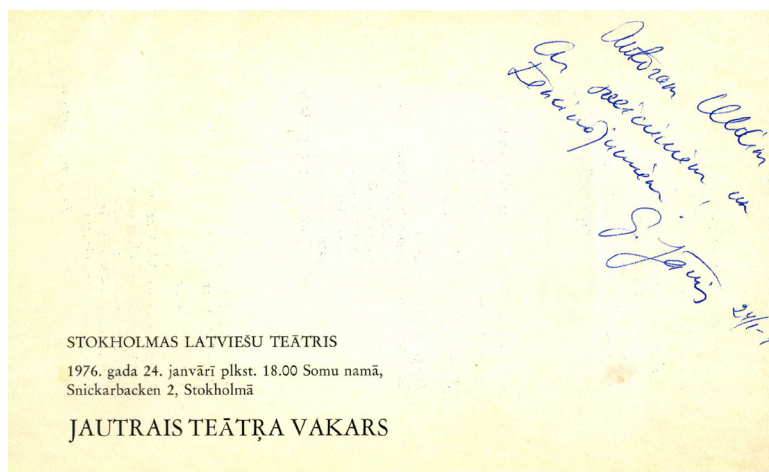

Kaspars Svenne, Adelaides Latviešu jauktā kora diriģents, fotografēts sakarā ar kora 25 gadu jubilejas koncertu 1976. g. No Margaritas Biezaites autobiogrāfijas: “Jaukto kori dibinājām 1951. gada martā un augustā notika koncerts ar 42 dziedātājiem. Pamatā tam bija mūsu Nea Hellas koris. Daudzu darbu vadītājs bija Ēriks – viņam arī bija jau nometnēs Vācijā savākto koru dziesmu krājumi, kas patiesībā bija pamatā arī vēlākajai visā Brīvajā pasaulē pazīstamajai Mūzikas krātuvei. Ilgus gadus mēģinājumi notika *Maugham Church* – baznīcas telpās Adelaides centrā pie Viktorijas laukuma. Uz šo pašu vietu nāca arī Laimīte, kad bija drusku paaugusies un nu mēs bijām jau 3 dziedātāji. Kori diriģēja Kaspars Svenne un 1961. gadā dziedātāju skaits bija pieaudzis pat uz 116 – tas bija lielākais latviešu koris ārpus Latvijas! Šai kora uzplaukšanai stingri vien savu roku pielika Ēriks. Viņš darbojās valdē būdams kora priekšnieks, viņš apbraukāja daudzas jo daudzas latviešu mājas personīgi aicinot un mudinot nākt dziedāt latviešu korī tos, kam vien Dieviņš devis skanīgu balsi. Jāpiezīmē, ka arī es korī nodziedāju 25 gadus un korī kādu laiku ir dziedājuši visi bērni – Laima, Māra un Austris.”

Attēls no Bērziņu ģimenes arhīva.

Abitūrenti ar skolotājiem SLB vidusskolas izlaiduma svinībās. 1.r.no kr. – Pēteris Švāns, Mārtiņš Siliņš, Linda Koškina, Anita Buivida, Silvija Kārklīņa, Pauls Svilāns, Ēriks Strautnieks; 2.r. – L.Bērziņa, I. Zvirbule, M. Siliņš, A. Strautniece, māc. P. Laiviņš, O.Aizstrauts, L. Budule, Sk.Veidnere, A. Sveile, Dr.I. Eikena; 3.r. – I. Rone, P. Medenis, I.Krastiņa, L. Ruņģe. Attēls no Bērziņu ģimenes arhīva.

Pateicība Uldim Siliņam no Stokholmas latviešu teātra.
No Ulda Siliņa personīgā arhīva.